

Судбина једног Чарлија, Александар Поповић
Писмо писцу

Драги чика Александре,

Прочитао сам Вашу књигу „Судбина једног Чарлија“ и пожелео да Вам напишем писмо. Хтео бих да поделим своје утиске са Вама, али и да Вам поставим неколико питања.

Ово је трећи роман који сам прочитао где је главни лик мачак. Господин Морнаревић, Тоша и Чарли су као мали отишли од куће због чежње за авантурама. Чарлија и Тошу повезује то што их је обојицу оставио неко драг. Чарлијева мама није желела да и он постане „чувар масне кобасице“, већ да пропутује светом. Иако јој је намера била добра, тренутак када га оставља у луци и он остаје сам у мрклом мраку, натерао ми је сузе на очи. Искрено, ово је прва књига која је у мени изазвала такво осећање. Зашто сте нешто овако тужно написали у књизи за децу?

Чарли је ипак имао среће јер се нашао на броду где је стекао најбољу другарицу Виолету, па више није био тужан и усамљен. Кад смо већ код Виолете, колико их у овој књизи има? Мислим четири, па се питам зашто се све оне зову тако?! Да ли то има неко значење које ја не разумем? Да нисам и ја „мали и глуп“ као Чарли на почетку свог живота?

Било ми је смешно што су морнари на броду направили побуну због досаде. То ме подсетило на понашање деце у вртићу, кад не знају шта ће са собом. Смирило их је Виолетино и Чарлијево смешно позориште, као што и децу у вртићу смирују активности које им направе васпитачице. Чини ми се да је брод важан у Чарлијевом животу, јер је тамо свашта научио, као на пример „боље једанпут нешто осетити, него стопут чути шта је то“. Баш сте лепо смислили ову реченицу и преписао сам је у своје белешке. После живота на броду, Чарли више није био „мали и глуп“. Авантуре му се настављају у Напуљу, који га је прво очарао, а онда променио судбину. То је била нагла промена, јер је бродски мачак почео да ради у бутику, а затим у циркусу. Морам још нешто да Вам признам. Био сам непријатно изненађен што сте решили, не само да Виолета падне са трапеза, већ и да изгуби ногу и заврши у сиротишту. У том тренутку сам пожелео да вратим књигу у библиотеку јер ми је то било превише страшно. Ипак сам се натерао да завршим читање и испоставило се, да како се књига ближила крају, више није била толико тужна. Чарли је постао пензионер и случајно се вратио кући, где се опет срео са својом мамом, што ми се посебно свидело.

Чика Александре, бићу потпуно искрен са Вама. Када би ме неки другар питао да ли бих му препоручио ову књигу, рекао бих му: „Сачекај да још мало порастеш“.

Сандра Михаиловић
0648082522

sandra.mihailovic@osnhsinisanikolajevic.nasaskola.rs